

MEVSİM ÇANAKKALE

Bir mevsim düşünün...

Yaz değil, kış değil, bahar hiç değil.

Yakıyor genzimi, üşütüyor benliğimi.

Bu mevsim, bildiğiniz mevsimlerden değil!

Hava sanki zifiri karanlık ama gece değil.

Duman kaplamış her yeri, bu duman sis değil.

Gökyüzü kalabalık, havada uçanlar kuş değil.

Kol, el, ayak, gövde, bacak...

Sesler karışık, bedenlerin hiçbiri tam değil.

Üst üste yığılanlar taş değil, kemik!

Kemik dediğimiz cansız değil, Mehmetçik!

Denizin rengi kırmızı, göğün rengi siyah...

Direniyor ordumuz, kaybetmek bize göre değil!

Erkeği, kadını, çocuğu, yaşlısı, genci...

Kimin ne olduğu önemli değil!

Bu mücadelede herkes eşit, ayırım yapılacak vakit değil.

Savunulan toprak parçası, hedef yurdumuz, hedef vatan!

Burası er meydanı, bu şehringaçılması mümkün değil!

Esen rüzgâr sert ve acımasız...

Rüzgârla gelen; genzimi, bedenimi yakan barut...

Karadan boğaza ilerlemek yiğit işi, kolay değil!

Kavuruyor tenimi sıcak, başımın üstünde dönen güneş değil.

Tüfeğimin mermisi, içinden çıkan ateş...

Yerde uzananlar şehit, alelâde biri değil!

Düşman acımasız, şartlar eşit değil.

Dönen devran, saat değil.

Gün bitmesin, zaman dursun, vakit henüz o vakit değil!

Damla damla akıyor tenimden...

Bu yağın kar olamaz, akan yağmur değil.

Al bayrağım ile aynı renkte akar kanım.

Bedenimi sıkan iplik; zafer, ölüm değil!

Bu şehir, bu topraklar, bu vatan kolay kazanılmadı.

Unutmak, hatırlamamak dost işi değil!